

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/27/2024
Identifikačné číslo spisu:	8809201438
Dátum vydania rozhodnutia:	23.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8809201438.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Moniky Školníkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov 821 09, IČO: 53 255 739 proti žalovaným: 1/ R. B., narodená X. J. XXXX, trvalý pobyt R. XXX/X E. Q. XXX XX, 2/ J.J. R. B., narodený XX. J. XXXX, bytom XX P. T., M. P., M. R., P., P. X Y. F., 3/ J. B., narodený XX. R. XXXX, trvalý pobyt V. XXX/X, XXX XX T. Y., zastúpenému opatrovníčkou F. B., narodenou XX. V. XXXX, trvalý pobyt V. XXX/X, XXX XX T. Y. o zaplatenie 2 419,40 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10Cb/63/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob/4/2023-356 zo dňa 27. marca 2023 takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.
II. Žalovaným 1/, 2/ a 3/ n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

- Žalobou doručenou Okresnému súdu Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) dňa 23. marca 2009 sa žalobca Československá obchodná banka, a.s., IČO: 36 854 140 domáhal, aby boli žalovaní 1/ R. B., rodné číslo: XXXXXX/XXXX a 2/ J. B., rodné číslo: XXXXXX/XXX spoločne a nerozdielne zaviazaní na povinnosť zaplatiť istinu 3 418,55 eura s príslušenstvom predstavujúcim úrok z úveru a úrok z omeškania.
- V priebehu konania obaja žalovaní zomreli a súd prvej inštancie uznesením č. k. 10Cb/63/2009-148 zo dňa 3. novembra 2016 rozhodol o pokračovaní v konaní so súčasnými žalovanými 1/ a 2/, ako dedičmi po pôvodnom žalovanom 1/ a so žalovaným 3/, ako dedičom po pôvodnom žalovanom 2/.
- Uznesením č. k. 10Cb/63/2009-175 zo dňa 22. februára 2017 súd prvej inštancie pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť Československá obchodná banka, a.s., IČO: 36 854 140 a na jej miesto do konania vstúpil ako žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o. Bratislava, a to z dôvodu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12. septembra 2016.

4. Uznesením č. k. 10Cb/63/2009-204 zo dňa 13. septembra 2017 bola súdom prvej inštancie žalovanému 3/ z dôvodu poruchy reči a sluchu postupom podľa § 69 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) ustanovená procesná opatrovníčka na zastupovanie v konaní.

5. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 10Cb/63/2009-206 zo dňa 13. septembra 2017 (ďalej aj „v poradí prvý rozsudok“) prvým výrokom zaviazal žalovaného 1/ na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 604,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 388,03 eura od 21. januára 2008 do zaplataenia; druhým výrokom zaviazal žalovaného 2/ na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 604,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 388,03 eura od 21. januára 2008 do zaplataenia; tretím výrokom zaviazal žalovaného 3/ na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 209,74 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 776,06 eura od 21. januára 2008; štvrtým výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol; piatym výrokom nepriznal žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania.

6. Na základe odvolaní podaných žalobcom a žalovaným 3/ rozhodoval Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“), ktorý uznesením č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022 zrušil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 10Cb/63/2009-206 zo dňa 13. septembra 2017 okrem výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom č. k. 10Cb/63/2009-317 zo dňa 14. septembra 2022 výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. nepriznal žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania. Právne posudzoval spor podľa § 708 ods. 1, § 710, § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 53 ods. 1, ods. 4, § 470 ods. 1, ods. 2, § 565, § 39, § 524 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 4 ods. 2, ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“). V nadväznosti na zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi pôvodným žalobcom ako veriteľom a pôvodnými žalovanými ako spoludlžníkmi dňa 19. decembra 2005 súd prvej inštancie konštatoval spotrebiteľský charakter sporu a v prvom rade sa zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu a skúmal splnenie podmienok pre žiadosť o zaplataenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (§ 565 Občianskeho zákonníka) a podmienok pre postúpenie pohľadávky (§ 92 ods. 8 zákona o bankách). Dospel k záveru o absencii práva veriteľa na zosplataenie úveru, čo zdôvodnil neexistenciou platnej a účinnej dohody v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Keďže nedošlo k platnému zosplataeniu úveru, žalobca by si mohol uplatniť právo postúpenia pohľadávky pri vzniku splatnosti úveru v zmysle zmluvy o úvere dňom 20.10.2010, avšak súd prvej inštancie mal za to, že ani na to neboli splnené podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko z obsahu spisu nevyplyva, že by žalovaní boli upozornení na možnosť postúpenia pohľadávky v prípade omeškania s úhradou dlžnej sumy. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil záver o nepreukázaní aktívnej legitímácie žalobcu, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby v celom rozsahu. Podľa súdu prvej inštancie by bolo potrebné predmetnú zmluvu považovať aj za bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu, že aj keď zmluva o úvere obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, z kontroly prepočtu jej hodnoty predloženej žalobcom vyplýva, že hodnota je uvedená nesprávne. O náhrade trov konania rozhodoval súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, avšak nakoľko z obsahu spisu nevyplyva, že by žalovaným nejaké trovy patrili, rozhodol tak, že žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Jednotlivé odvolacie dôvody nie sú osobitne v odvolaní zdôvodnené, avšak z jeho obsahu je zrejmé, že žalobca zastával názor o právoplatnosti v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie voči žalovaným 1/ a 2/, ktorí proti nemu nepodali odvolanie a preto odvolací súd ani nemohol zrušiť právoplatný výrok na splnenie povinnosti

voči žalovaným 1/ a 2/. Na základe uvedeného žalobca považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby v celom rozsahu za nulité a nezákonné. Ďalej odvolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia ohľadom súdom prvej inštancie tvrdenej spornosti doručenia písomností, ktoré tvorili prílohy k podanej žalobe a nestotožnil sa s právnym názorom súdu prvej inštancie týkajúcim sa aplikácie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa odvolateľa aj samotné podanie žaloby možno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súčasne namietal nesprávnosť záveru týkajúceho sa ročnej percentuálnej miery nákladov.

9. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2Cob/4/2023-356 zo dňa 27. marca 2023, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 10Cb/63/2009-317 zo 14. septembra 2022 a žalovaným 1/, 2/, 3/ nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd dospel k záveru, že žiaden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom nebol spôsobilý privodiť zmenu napadnutého rozsudku ani jeho zrušenie, rozhodnutiu súdu prvej inštancie nie je možné vytknúť žiadny nedostatok v jeho procesnom postupe, z vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav a právne ho správne posúdil, jeho konanie a rozhodnutie nevykazuje znaky rozporu so zásadami spravodlivého súdneho procesu, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP vo výroku o zamietnutí žaloby, ako aj vo výroku o trovách prvoinštančného konania potvrdil.

10. K odvolacej námietke spočívajúcej v prekážke právoplatne rozhodnutej veci odvolací súd uviedol, že voči rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 10Cb/63/2009-206 zo dňa 13. septembra 2017 bolo podané odvolanie zo strany žalobcu a žalovaného 3/ a odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení č. k. 2Cob/3/2022-291 v bodoch 10. až 19. jasne odôvodnil prieskum napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k vyhovujúcej časti rozsudku. Podľa odvolacieho súdu nemožno súhlasiť s názorom žalobcu založenom na tom, že proti žalovaným 1/ a 2/ nadobudol v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť, pretože aj z dôvodu podania odvolania žalovaným 3/ uvedené rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť ani v tej časti, ktorou bolo vyhovie čiasťočne žalobe proti žalovaným 1/ a 2/. Na odôvodnenie uznesenia č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022, ktoré nebolo zrušené na základe prípadne podaného mimoriadneho opravného prostriedku, odkázal odvolací súd aj v tomto rozhodnutí s tým, že je právoplatné a záväzné pre strany i pre súd (body 15. až 17. odôvodnenia).

11. Odvolací súd v zhode so svojím predchádzajúcim právnym názorom konštatoval, že predmetný zmluvný vzťah je nutné posudzovať podľa právnej úpravy na ochranu práv spotrebiteľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10Obdo/92/2018 zo dňa 20. novembra 2019 (správne malo byť uvedené „sp. zn. 10bdo/92/2018“ - poznámka dovolacieho súdu) uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale rovnako práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Námietku žalobcu o tom, že z § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, aby obsahom výzvy bolo upozornenie dlžníka na postúpenie v prípade jeho omeškania, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú (body 18. a 19. odôvodnenia).

12. Ďalej odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžadujúceho doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a následné omeškanie s úhradou dlhu nepretržite počas 90-tich dní. Uvedené požiadavky tvoria zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018, sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20. novembra 2019). V prípade, ak tieto úkony neboli preukázateľne vykonané a doručené, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/240/2020 zo dňa 24. augusta 2022 (bod 20. odôvodnenia).

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca v zákonnej lehote dovolanie, ktorým sa domáha, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) odvodzuje od § 420 písm. d), f) CSP.

14. V čl. III. dovolania žalobca zhrnul priebeh konania pred súdmi nižšieho stupňa a v čl. IV. vytkol odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal so skutočnosťami namietanými žalobcom v odvolaní, keď neuviedol, prečo pri posudzovaní podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách žiadnym spôsobom nezohľadnil výzvy, ktoré boli súčasťou podanej žaloby, prípadne aj samotnú žalobu ako výzvu, ktorá bola dlžníkom preukázateľne doručená, nakoľko v zmysle judikatúry dovolacieho súdu sa aj podanie žaloby veriteľom považuje za výzvu dlžníkovi, pričom § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje žiadne osobitné náležitosti a k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo po viac ako siedmich rokoch od podania žaloby právnym predchodcom žalobcu. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že nepreukázanie doručenia výzvy pred postúpením pohľadávky bol hlavným dôvodom zamietnutia žaloby. Zároveň namietal, že vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru sa odvolací súd nevyjadril vôbec. Na základe uvedeného dovolateľ zastáva názor, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí neposkytol odpovede na žiadne právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s nárokom žalobcu, ktoré žalobca namietal v podanom odvolaní, v dôsledku čoho je odôvodnenie jeho rozhodnutia nepreskúmateľné a neúplné, čím odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. V čl. V. dovolania žalobca uviedol, že rozsudok okresného súdu zo dňa 13. septembra 2017 bol žalovaným 1/ a 2/ riadne doručený a títo voči nemu nepodali v zákonom stanovenej lehote odvolanie a tak v zmysle § 367 ods. 2 CSP tento rozsudok nadobudol právoplatnosť voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/. Napriek uvedenému okresný a krajský súd vec opätovne prejednali a rozhodli vo veci, pričom zmenili už právoplatné a vykonateľné rozhodnutie okresného súdu voči žalovaným 1/ a 2/ tak, že žalobu v celom rozsahu zamietli a odmietli vydať doložku právoplatnosti a vykonateľnosti k rozsudku okresného súdu zo dňa 13. septembra 2017, čím podľa dovolateľa porušili základný princíp právnej istoty, keď po takmer šiestich rokoch opätovne rozhodli už v právoplatne rozhodnutej veci. Dovolateľ tiež prezentoval názor o arbitrárnosti tej časti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorej uviedol, že voči uzneseniu o zrušení rozsudku okresného súdu zo dňa 13. septembra 2017 nebol podaný mimoriadny opravný prostriedok a toto rozhodnutie je tak právoplatné a záväzné pre súd aj pre strany sporu. Arbitrárnosť takéhoto odôvodnenia dovolateľ vzhliadol v tom, že proti zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu zo dňa 7. júna 2022 nie je v zmysle § 419 a nasl. CSP prípustné dovolanie a rozhodnutie, ktorým sa zrušuje iné, už právoplatné rozhodnutie, teda nemožno odôvodniť tým, že voči nemu nebol podaný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý ani nie je v zmysle zákona prípustný. Na základe uvedeného dovolateľ považuje rozsudky súdov nižšieho stupňa vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ za nulité a nezákonné, nakoľko došlo k rozhodovaniu už právoplatne rozhodnutej veci. Zároveň poukázal aj na nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko s námietkou prekážky právoplatne rozhodnutej veci v podanom odvolaní sa vysporiadal bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s procesným spoločenstvom žalovaných a s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke samostatného spoločenstva solidárnych dlžníkov.

16. V čl. VI. dovolania dovolateľ citoval čl. 1, čl. 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 3 ods. 2, § 230, § 76, § 367 ods. 2 CSP a poukázal na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúce sa požiadaviek kladených na odôvodnenie súdnych rozhodnutí, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/120/2009 zo dňa 13. októbra 2009 zaoberajúce sa otázkou prekážky rozsúdenej veci a na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/1/2018 zo dňa 29. januára 2019 a sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26. októbra 2016 zaoberajúce sa otázkou procesného spoločenstva.

17. Vyjadrenie k dovolaniu nebolo predložené žiadnym zo žalovaných.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť a na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné.

19. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Súvisí to s tým, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým zákonným obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

20. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 a I. ÚS 438/2017).

21. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho opodstatnenosti.

22. Podľa § 420 písm. d) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

23. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučné zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

25. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. d) CSP.

26. Dovolanie žalobcu síce neobsahuje štruktúrovanú argumentáciu osobitne ku každému dovolaciemu dôvodu, avšak z jeho obsahu je možné vyabstrahovať argumentáciu vzťahujúcu sa k jednotlivým dovolateľom uplatňovaným dôvodom prípustnosti dovolania, a teda po obsahovej stránke napĺňa dikciu § 431 ods. 2 CSP.

27. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. d) CSP dovolateľ odvodzuje od svojho presvedčenia, že v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 10Cb/63/2009-206 zo dňa 13. septembra 2017 nadobudol voči žalovaným 1/ a 2/ právoplatnosť, nakoľko proti nemu z ich strany nebolo podané odvolanie. Opätovným prejednaním a rozhodnutím veci aj vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ v poradí druhým rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 10Cb/63/2009-317 zo dňa 14. septembra 2022 a naň nadväzujúcim potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 2Cob/4/2023-356 zo dňa 27. marca 2023 malo podľa jeho názoru dôjsť k porušeniu základného princípu právnej istoty. Dovolací súd konštatuje, že argumentácia dovolateľa vychádza z úplne nesprávnej premisy o právoplatnosti v poradí

prvého rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 10Cb/63/2009-206 zo dňa 13. septembra 2017 vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/. Jej nesprávnosť je daná existenciou zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022, ktoré bolo riadne doručené všetkým stranám sporu (č.l. 297 a nasl. súdneho spisu) a nadobudlo právoplatnosť dňa 18. júla 2022. Momentom jeho právoplatnosti došlo ku zrušeniu všetkých zaväzujúcich výrokov v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj súvisiaceho výroku o náhrade trov konania. Uznesenie odvolacieho súdu č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022 nebolo doposiaľ zrušené, ani zmenené a existencia tohto právoplatného rozhodnutia je nesporná. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že v danom dovolacom konaní dovolací súd nerozhoduje o dovolaní smerujúcom proti uzneseniu odvolacieho súdu č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022, ale výlučne o dovolaní smerujúcom proti rozsudku odvolacieho súdu č. k. 2Cob/4/2023-356 zo dňa 27. marca 2023. Štvrtá časť, tretia hlava CSP upravujúca dovolanie neobsahuje žiadne ustanovenie, z ktorého by bola odvoditeľná akákoľvek kompetencia dovolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré predchádza rozhodnutiu odvolacieho súdu dotknutému dovolaním. V § 438 ods. 1 CSP je upravená možnosť iba primeraného použitia ustanovení o konaní pred súdom prvej inštancie. Do úvahy teda neprichádza analogické použitie § 389 ods. 2 v spojení s § 365 ods. 2 CSP, ktoré je možné aplikovať len v konaní o odvolaní. V danom prípade nejde ani o situáciu, kedy by súd v rozpore s platnými a účinnými procesnými pravidlami odmietol vyznačiť právoplatnosť na rozhodnutí, ktoré by inak spĺňalo formálne a materiálne podmienky právoplatnosti.

28. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022 svoju prieskumnú právomoc vo vzťahu ku všetkým zaväzujúcim výrokom, a teda aj vo vzťahu ku všetkým žalovaným odvodil od odvolania žalovaného 3/ za aplikácie § 379 písm. c) CSP a s poukazom na § 511 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka (viac dlžníkov povinných splniť dlh tomu istému veriteľovi spoločne a nerozdIELNE). V tejto súvislosti dovolací súd považuje za vhodné poukázať na skutočnosť, že odvolanie žalobcu podané proti v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie tiež smerovalo proti všetkým jeho zaväzujúcim výrokom, keďže žalobca v odvolaní z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia namietal určenie pomeru zodpovednosti všetkých žalovaných ako dedičov, pričom poukázal i na obsah žalobného návrhu, ktorým sa domáhal solidárnej zaviazanosti žalovaných. Na podstate tejto odvolacej námietky nič nemení fakt, že žalobca v odvolaní uviedol, že nepodáva odvolanie voči výške istiny, ktorá mu bola priznaná, a s ktorou sa stotožňuje. Odvolacím návrhom sa domáhal zmeny napadnutého rozhodnutia a v texte odvolania formuloval spôsob určenia zodpovednostného vzťahu medzi všetkými troma žalovanými (č.l. 225-226 súdneho spisu). V zmysle § 359 CSP je odvolanie oprávnená podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. I keď zaväzujúce výroky sa na prvý pohľad javia byť rozhodnutiami v prospech žalobcu, v skutočnosti nimi nebolo vyhovieť žalobnému nároku na solidárne plnenie všetkých žalovaných, a teda v tomto smere ide o rozhodnutia vydané v neprospech žalobcu. Z obsahu uznesenia odvolacieho súdu č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022 je zrejmé, že odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci bola odvolacím súdom vyhodnotená ako dôvodná. Odvolací súd ustálil, že záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere bol solidárny a nič na tom nezmenili ani ukončené dedičské konania, pričom tento záver odvolacieho súdu bol jedným z dôvodov zrušenia v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie.

29. Vzhľadom na uvedené (viď body 27. a 28. vyššie) dovolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti dovolateľom namietanej prekážky právoplatne rozhodnutej veci (prekážky res iudicata), v dôsledku čoho konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. d) CSP.

K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

30. Dovolateľ v dovolaní namietal porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu nevysporiadania sa so všetkými odvolacími dôvodmi. Konkrétne vytýkal odvolaciemu súdu, že v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol dôvod nezohľadnenia žaloby a výziev tvoriacich jej prílohu pri posudzovaní splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách; vôbec sa nevyjadril k námietke týkajúcej sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru; pri námietke prekážky právoplatne rozhodnutej veci sa nevysporiadal s procesným spoločenstvom

žalovaných a s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke samostatného spoločenstva solidárnych dlžníkov.

31. Aplikácia procesných noriem je procesným postupom tak, ako ho predpokladá § 420 písm. f) CSP. Citované ustanovenie je tak priestorom ochrany tých základných práv, do ktorých bolo zasiahnuté rôznymi nesprávnymi procesnými postupmi a rozhodnutiami (obdobne nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 225/2020 zo dňa 15. apríla 2021).

32. Dovolací súd uvádza, že pre uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP a pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú i) nesprávny procesný postup súdu, ii) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň iii) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Námietku dovolateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyhodnotil dovolací súd ako neopodstatnenú. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nemožno posudzovať odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu izolovane, ale spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko obidve rozhodnutia predstavujú jeden celok, ako to vyplýva aj z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008, IV. ÚS 350/2009, IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

34. Odvolací súd pri rozhodnutí o potvrdení v poradí druhého rozsudku súdu prvej inštancie okrem ustanovenia § 387 ods. 1 CSP aplikoval aj ustanovenie § 387 ods. 2 CSP. Svoje závery formuloval dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, z odôvodnenia sú zreteľne zrejmé jeho myšlienkové úvahy a odôvodnenie spĺňa zákonnú požiadavku náležitosti a presvedčivého odôvodnenia. Dovolací súd v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a ani v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nezistil ani iné prípadné logické nedostatky alebo rozpor v jednotlivých záveroch súdu. V tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu

35. Dovolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 130/2024-67 zo dňa 29. februára 2024, podľa ktorého „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko zo dňa 21. januára 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko zo dňa 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko zo dňa 19. februára 1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (II. ÚS 410/06, Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993)“.

36. Vo vzťahu k dovolateľom namietanému nevysporiadaniu sa s dôvodom neakceptovania žaloby a jej príloh ako výzvy zodpovedajúcej § 92 ods. 8 zákona o bankách dovolací súd predovšetkým uvádza, že v bode 20. odôvodnenia sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie vo vzťahu k

nepreukázaniu kumulatívneho splnenia všetkých zákonných predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky bankou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie sa s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu podrobne vysporiadal v bodoch 67. až 75. odôvodnenia svojho v poradí druhého rozsudku. Pri ustálení svojho záveru súd prvej inštancie vychádzal okrem iného aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018, ktorý sa zaoberal rozborom dotknutého ustanovenia zákona o bankách. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie poukázal v bode 20. odôvodnenia aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018, sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20. novembra 2019, sp. zn. 7Cdo/240/2020 zo dňa 24. augusta 2022). V tomto smere dovolací súd konštatuje, že všetky súdmi nižšieho stupňa použité rozhodnutia najvyššieho súdu akcentujú pri posudzovaní splnenia podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou na iný subjekt potrebu osobitnej výzvy banky smerom k dlžníkovi a žiadne z nich nepovažuje za kvalifikovanú výzvu zodpovedajúcu dikcii § 92 ods. 8 zákona o bankách doručenie žaloby súdu a jej následné doručenie súdom žalovanému ako dlžníkovi. V prípade rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 ide o judikované rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 60/2018. Poukázaním na uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu odvolací súd v zásade poskytol odpoveď na otázku, z akého dôvodu neprihliadol na odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa stotožňovania žaloby a jej príloh s kvalifikovanou výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru dovolacieho súdu explicitné nevysporiadanie sa s touto časťou odvolacej argumentácie žalobcu nezakladá dôvodnosť prijatia záveru o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a jeho nedostatočnom odôvodnení, a teda ani dôvodnosť prijatia záveru o znemožnení uskutočňovania procesných práv dovolateľa v intenzite zodpovedajúcej porušeniu práva na spravodlivý proces.

37. Dovolateľ ďalej vytýkal odvolaciemu súdu, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyjadril k námietke týkajúcej sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. K tomu dovolací súd uvádza, že táto otázka vzhľadom na závery oboch súdov nižšieho stupňa o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nebola otázkou majúcou pre vec podstatný význam, keďže akýkoľvek výsledok jej posúdenia by nemohol ovplyvniť súdmi ustálený záver o dôvodnosti zamietnutia žaloby. Z toho dôvodu ani v tomto prípade nemožno konštatovať nesprávny procesný postup odvolacieho súdu porušujúci procesné práva dovolateľa v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

38. V dovolaní je tiež namietané, že pri posudzovaní odvolacej námietky súvisiacej s prekážkou právoplatne rozhodnutej veci sa odvolací súd nevysporiadal s procesným spoločenstvom žalovaných a s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke samostatného spoločenstva solidárnych dlžníkov. K tomuto dovolateľom tvrdenému aspektu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd zastáva názor, že otázka procesného spoločenstva žalovaných nebola pri posudzovaní opodstatnenosti odvolania žalobcu v súvislosti s tvrdenou existenciou prekážky res iudicata otázkou podstatného významu, a preto nebol daný dôvod, aby sa ňou odvolací súd osobitne zaoberal. Podstatnou skutočnosťou, ktorú aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne uviedol, bola totiž okolnosť týkajúca sa existencie právoplatného uznesenia odvolacieho súdu č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022, ktorým bol v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 10Cb/63/2009-206 zo dňa 13. septembra 2017 zrušený okrem výroku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, t.j. rozsudok bol zrušený v celej jeho vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania. Odvolací súd sa s predmetnou odvolacou námietkou žalobcu zrozumiteľným a relevantným spôsobom vysporiadal v bode 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom okrem iného odkázal na body 10. až 19. odôvodnenia svojho uznesenia č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022 a zároveň zdôraznil trvajúcu záväznosť predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu tak pre strany sporu, ako aj pre súd. V kontexte vyššie uvedeného dovolací súd nevhliadol dôvodnou ani túto dovoláciu námietku.

39. Dovolateľ namietal arbitrárnosť časti odôvodnenia, v ktorej odvolací súd uviedol, že voči uzneseniu o zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie nebol podaný mimoriadny opravný prostriedok a toto rozhodnutie je tak právoplatné a záväzné pre súd aj pre strany sporu. Arbitrárnosť takéhoto

odôvodnenia dovolateľ vyvodil zo skutočnosti, že proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu nie je v zmysle § 419 a nasl. CSP prípustné dovolanie. Podľa názoru dovolacieho súdu však ide o zjavne neopodstatnenú dovoláciu námietku. Z bodu 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd na podporu svojho záveru o záväznosti predchádzajúceho právoplatného zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu len konštatoval nespornú skutočnosť o nepodaní mimoriadneho opravného prostriedku proti uzneseniu odvolacieho súdu č. k. 2Cob/3/2022-291 zo dňa 7. júna 2022, ktorý by v prípade jeho úspešného uplatnenia mohol viesť ku zrušeniu súdneho rozhodnutia. V žiadnom prípade teda nie je možné v tejto súvislosti hovoriť o arbitrárnosti odôvodnenia. Primárnym dôvodom neakceptovania v odvolaní namietanej prekážky právoplatne rozhodnutej veci nebolo nepodanie mimoriadneho opravného prostriedku, ale v čase rozhodovania odvolacieho súdu trvajúca existencia právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie.

40. Vzhľadom na uvedené (viď body 33. až 39. vyššie) dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené označenou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

41. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanými vadami zmätočnosti uvedenými v ustanovení § 420 písm. d), f) CSP, najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

42. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva, pretože žalovaným preukázateľne podľa obsahu spisu žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

42. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v čase rozhodovania o dovolaní už žalovaný 2/ dosiahol vek plnoletosti.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.